

SD-Kuriren

NR 34 1998 Pris 30:-

I detta nummer:

**Försvaret: Hur
mycket är vår
frihet värd?**

Riksårsmötet

Tioårsfesten

**Engelbrekts-
marschen**

**SD mot
Riksdagen!**

Kära läsare!

När detta skrivs har Sverige blivit världsmästare i ishockey, för andra gången detta decennium. Vårt broderfolk på andra sidan Östersjön nådde en hedrande andraplats. Ca 70 000 människor dök upp på Sergels Torg för att hylla de hemvändande idrottshjältarna. Det var inte utan att man funderade på hur lång tid det kommer att ta innan SD kan samla så många människor på ett torgmöte.

Det svenska folket är dock, sorgligt nog, inte lika engagerade i sitt lands framtid som i sitt ishockeylags - inte ens under ett valår. Politikerföraktet är utbredd och, i sanning, välförtjänt. Landets nyvunna idrottsframgångar skuggas av den djupa kris vi befinner oss i. I höst har dock det svenska folket möjlighet att vända Sverige på rätt köl igen. Kommer de att gripa den möjligheten?

Detta valår spås få en varm sommar. Åtminstone våren har hittills varit vacker. För en gångs skull tycks vädrets makter vara på partiets sida. Det kommer att behövas under denna sommar; tre läger, en demonstration och ett åttiotal torgmöten kommer att hållas. Ingen väljare i vårt avlånga land skall vara omedveten om partiet och vad det står för. Det kommer att bli ett drygt arbete som kommer att kräva insatser från alla våra aktivister. Därför skall vi inte sitta och lova ytterligare en SD-Kurir före valet, men vi kommer som alltid att göra vårt bästa.

Vi vill också uppmana Dig som sympatiserar med den nationaldemokratiska rörelsen att även Du göra Ditt bästa. Den valrörelse som nu har inletts kommer kanske att innebära en nationaldemokratisk representation i Riksdagen. Ta därför chansen att vara med själv - kanske kommer denna valrörelse att gå till historien!

SD-Kuriren önskar sina läsare en trevlig sommar - och glöm inte att rösta i höst!

I detta nummer:

Ledarens ledare.....	3
Frihetens pris.....	4
Vår beredskap är <i>inte</i> god.....	8
Skarpskytterörelsen.....	9
Engelbrektsmanifestationen.....	10
Intervju: Lars Kärnestam.....	11
Riksårsmötet.....	12
10 årsfesten.....	14
Intervju: Johan Rinderheim.....	16
Kultur: Kellgren.....	18
Satir: Expo.....	20
Insändarsidan.....	22

SD-KURIREN

-Tidningen som kämpar för dig-

SD-Kuriren NR 34-1998

Skriv till SD-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller synpunkter på innehållet. Anteckna datum på eventuella pressklipp och ange vilken tidning de kommer från. SD-Kuriren tar även emot manus till artiklar. Bifoga gärna foton (som du själv tagit, tillsammans med din artikel). Vi kan tyvärr ej returnera insända manus.

Stöd SD-Kuriren

SD-Kuriren är i stort behov av ekonomiska bidrag för att ständigt kunna utvecklas. Vi är tacksamma för alla bidrag, stora som små. Använd alltid Sverigedemokraternas postgiro: 23 45 65-0 och skriv "Tidningsfonden" på talongen.

Prenumerera på SD-Kuriren

Du prenumererar på 6 nummer för 120 kronor som insättes på Sverigedemokraternas postgiro. Märk talongen "6 nr SDK". Innehållet behöver inte alltid överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt.

Redaktör och ansvarig utgivare: Torbjörn Kastell.
Redaktion: Mikael Jansson, Jimmy Windeskog, Martin Karlsson.

Framsida: SD framför Riksdagen (Martin Karlsson)

Baksida: (Patrik Lindgren).

Adress: SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM.

Tel: 08-641 20 11. **Fax:** 08-643 92 60. **Pg:** 23 45 65-0.

E-post: torbjorn@mbox302.swipnet.se

Eftertryck tillåtes endast om källan anges tydligt med fullständig adress.

SD-tryck, Stockholm, juni 1998

Jansson har ordet

Försvaret, detta nummers tema, är ett ett ämne som i ett utsträckt tidsperspektiv har många skepnader och har haft som grund olika motiveringar. Som med mycket annat accelererar nu förändringen också av försvaret. Kort-siktiga strategiska bedömningar och tillfälliga ekonomiska villkor kan då lätt få överhanden, i en fråga som berör samhällets överlevnad.

Historiska mallar

Debattörer försöker stundom att anlägga en moralisk "von oben"-attityd gentemot Sveriges krigiska historia. När en 1990-tals människa lägger 1990-talets filosofiska mallar över historiska personligheter som verkat i tidigare sekler, är detta inte vederhäftigt.

I historiens gryning då territoriell expansion av alla sågs som något starkt och gott, verkade företagsamma människor för att uppnå idealet. Idag är den hjälte som bidrar till att krig och konflikter kan undvikas. Vi är alla trots egenkraft och individuell bedömningsförmåga del av det varande kollektivet och beroende av gemensamma samhällsscheman. Landets säkerhet och de insatser som gjorts före vår tid måste alltså bedömas med ödmjukhet och fantasi.

Rekryten - lumpen

Stadgan och ryggraden i det svenska samhället har stärkts genom att unga män har drillats inom försvaret. Faktorer som beslutsamhet, handlingskraft och gruppsolidaritet har gjutits i ungdomen. Det civila samhället har därmed kommit att tillgå bra moraliskt utrustade medborgare. Försvaret som skola bör inte undervärderas.

Kalla kriget

1900-talets krigiska historia är väl känd och likaså uppkomsten av supermakter, ABC-stridsmedel och terrorbalans. Vi behöver sedan länge inte fundera över vad säkerhetspolitiken har för direkt syfte: Att bevara freden. Nazismens och kommunismens försök

att grunda världsherravälde åt en nation, i praktiken åt ett politiskt parti har misslyckats.

Nazismen föll på eget grepp efter att ha orsakat världskrig.

Kommunismen skapade en global tvåpolssituation efter att Sovjets krigiska ambitioner undergrävt Lenins visioner om världsrevolution. Kommunisterna i väst hamnade i en femtekolonnställning.

Sovjets satsning på kärnvapen var till sin omfattning ofattbar, James Bond-filmernas verklighet förbleknar. 1991 hyste Sovjet inte mindre än tio atomstäder för tillverkning av kärnvapen, många underjordiska, med en sammanlagd befolkning på strax under en miljon.

Totalkonfrontationen med väst innebar också en tro på kommunismens ekonomiska överlägsenhet och förmåga att produktionsmässigt överflygla väst.

"Jag har hela historien på min sida och ni har ingenstans att ta vägen... Ni är kapitalister och vi är kommunister - låt oss bli vänner och tävla fredligt - och sedan kommer vi i alla fall att begrava er" (citater: Chrusjtjov). Hur det gick vet vi: Sovjet förlorade det kalla kriget p.g.a. fundamentala politiska brister och en förslavad och förlamad befolkning. Gorbatsjov, en lika blodtörstig politiker som sina föregångare (ivrig påhejare av Afghanistankriget t.ex.) tvingades öppna upp det sovjetiska samhället för att undvika kollaps. Sovjet upplöstes trots detta när befolkningen förlorade sin rädsla för kommunistpartiet. Terrorbalansen försvann fastän missilerna till största delen finns kvar.

Hotbilden idag

Det svenska efterkrigsförsvaret utgjorde en dämpande buffert mellan supermakterna. Vårt mål idag bör vara att bibehålla försvarets kapacitet att avskräcka från ett militärt angrepp,

Mikael Jansson, partiordförande FOTO: MARTIN KARLSSON

främst genom ett modernt luftförsvaret och förmågan till uthålligt försvar.

Riksdagen skär ned försvaret bit för bit trots att försvaret är att betrakta som en nationell försäkring. Kontinuitet inom utbildning av befäl och soldater nonchaleras. Shakespeares ord: *"Nödvändigheten är en märklig konstnär, den gör det usla åtråvärt"*, tycks mer än väl lämpat som beskrivning på försvarsdebatten. Försummelsen att prioritera försvaret har skapat tveksamma målsättningar som: *"Ett brigadlöst försvar som vid internationell oro skall kunna hämta ifatt bristande beredskap"*.

Vi måste arbeta för fred på alla sätt. Mellanstatliga kontakter och gränsöverskridande försvarssamarbete är viktigt, vi får dock inte glömma att det svenska försvarets möjligheter att upprätthålla fred avgörs av om det är trovärdigt eller inte.

Inre säkerhet

Framtidens konflikter riskerar att eskalera fram ur interna motsättningar i splittrade, mångkulturella statsbildningar. Ett hot som efter SOU 1995:19 numera är ett erkänt faktum även i Sverige. Försvaret har även en roll som garant för att inbördeskrig kan förhindras eller stoppas i ett initialt skede.

Frivilligförsvaret

En ofta glömd armé är frivilligförsvarets olika grenar. Försvarsviljan i Sverige är fortfarande hög, något som de flesta uppfattar som positivt. Vad gäller oss sverigedemokrater, är nog den senare siffran 100%, men ett av våra motto är också: *oegennyttiga insatser för landets bästa*.

MIKAEL JANSSON

Tema försvaret:

Frihetens pris

*Det militära försvarets osäkra framtid
och dess (o)förmåga att försvara våra gränser och vår frihet*

Vad har regeringen i sikte med alla nedbantningar av försvaret?

Det kan inte ha undgått någon att det inom försvarsmakten pågår stora förändringar. Massmedia rapporterar dagligen om nedskärningar av försvarsbudgeten, att regementen och flygflottiljer läggs ned samt att enbart 50 procent eller färre av varje årskull gör värnplikten. De ansvariga politikerna talar däremot inte om vilka konsekvenser det får för försvarets möjlighet att lösa sina uppgifter. Dagens försvarspolitiska debatt inskränker sig till lokalpolitikernas desperata försök att rädda det egna regementet. Den diskussion som borde föras är huruvida försvaret kan lösa sin uppgift och hur det ser ut; hur försvarsmakten skall organiseras då den allmänna värnplikten ej ens omfattar en majoritet av de som

mönstrar; huruvida nedskärningarna är ett sätt att tvinga en motsträvig befolkning till ett medlemskap i NATO, då det inte längre finns några alternativ.

Utgångspunkten för en sådan diskussion måste vara vilken hotbild som finns mot Sverige. Vilken hotbild skall försvaret kunna möta? Hur skall försvarsmakten se ut i framtiden?

Hotbild

Efter Sovjetunionens sönderfall och Warsawa-paktens upplösning finns inget direkt militärt hot mot Sverige. Det pågår inga konflikter i vårt närområde och några fientliga stater som har militär kapacitet för ett anfall finns inte heller. Då det i dags-

läget och inom de närmaste åren inte föreligger något hot mot Sverige, kan vi då inte lägga ned försvaret? Om ingen realistisk hotbild finns, vilken funktion fyller då försvaret? Frågan har besvarats genom regeringens besparingar med ett nja, ingen total nedläggning men inte heller ett svar som klarar sin uppgift.

Situationen påminner om Sverige under början av 20- och 30-talet. Vi monterade ned vår försvarskapacitet och de ansvariga politikerna deklarerade att Nationernas Förbund innebar ett slut på konflikter som löses med våld och i vart fall var vapnen nu så effektiva att ingen skulle våga starta krig. För nu, liksom då vet vi inte vad framtiden har i sitt sköte och även om situationen idag talar för

fred så vet vi inte hur situationen kommer att vara i framtiden.

När man avgör hur starkt försvar som behövs och storleken på dess anslag skall detta inte avgöras utifrån hur hotbilden ser ut idag eller under överskådlig framtid utan vilka tänkta hotbilder som försvaret skall klara av att bekämpa i en oviss framtid.

Om man inte vill lamslå ekonomin och använda alla produktionsmedel till militär produktion talar man om tio till tjugo år vid förändringar av det militära försvaret. Dagens beslut påverkar inte vår kapacitet idag utan vår försvarsförmåga tio till tjugo år fram i tiden. Är det då fred i vårt närområde? Omges vi av vänligt sinnade stater?

Samma historiska dynamik som upplöste Sovjetunionen kan även forma en diktatur och därmed en förändrad hotbild. Det kan klart konstateras att de ansvariga politikerna utgått från dagens hotbild vid sin bedömning och inte den hypotetiska, vilken är baserad på sämsta tänkbara scenario och inte det bästa. För de som inser att de inte kan förutsäga framtiden är detta utgångspunkten för ett resonemang som kan påverka vår nations framtida öde.

Ur ett historiskt perspektiv är därmed den hotbild som olika tänkta scenarion innebär tillräckligt hotfull

för att motivera ett starkt svenskt försvar.

Den dag som Sverige omges av stabila demokratier med välutvecklade ekonomier kan en drastisk nedskärning av försvarsanslagen vara motiverad. En sådan omgivning befinner vi oss inte i.

Försvarets kapacitet.

Försvarsmakten skall vara dimensionerad för att kunna möta och slå tillbaka en angripare utan stöd utifrån eller i vart fall verka så avskräckande att ett sådant angrepp ter sig så kostsamt att angriparen i fråga avstår. Målsättningen får enbart begränsas till vår ekonomiska kapacitet.

Avvägningen skall då utgå från hur mycket vi är beredda att betala för vår självständighet och vår nations överlevnad. Det man älskar försvarar man, och att försvara innebär att offra. Att offra en liten del av vårt välstånd kan enbart anses avskräckande för de som inte känner kärlek. Kärlek till sin familj, sitt folk och sitt fädernesland.

En svensk FN-soldat under kriget i forna Jugoslavien. Att förhindra det mångkulturella Jugoslaviens sönderfall var viktigare för den svenska regeringen än att garantera det egna landets militära säkerhet.

Återuppbyggnad i händelse av krig

Det nuvarande försvarsbeslutet bygger på att vi, om hotbilden förändras, skall ta in utbildningsreserven och utöka försvaret om så behövs. Men om man ser på hur politikerna resonerar idag och att de som man faktiskt utbildar får en allt sämre och kortare utbildning framstår den möjligheten allt mer som en chimär.

Att Göran Persson om några år skulle besluta att utvecklingen i Ryssland är oroande och att vi därför skall satsa 10-20 miljarder extra per år på försvaret är inte troligt. Snarare skulle ett sådant agerande framställas som att Persson var en krigshetsare och den ökning som skulle beslutas skulle kanske röra sig om några extra miljarder.

Den dag kriget är ett faktum, då skulle han våga inse att behovet fanns och på hans samvete skall befolkningens lidande och förlusten av vår suveränitet lastas.

Den viktigaste anledningen till ett starkt försvar är att det avskräcker en angripare eller får honom att inse att det skulle kosta för mycket materiel och soldater att angripa vårt land.

Dessa soldater, ur det numera självständiga Estlands armé, utgör förmodligen inget hot mot Sverige. Men för mindre än tio år sedan utgjorde denna nations unga män en del av krigsmakten i världens genom tiderna mest blodbesudlade diktatur. Hur kommer det att se ut i omvärlden om ytterligare tio år?

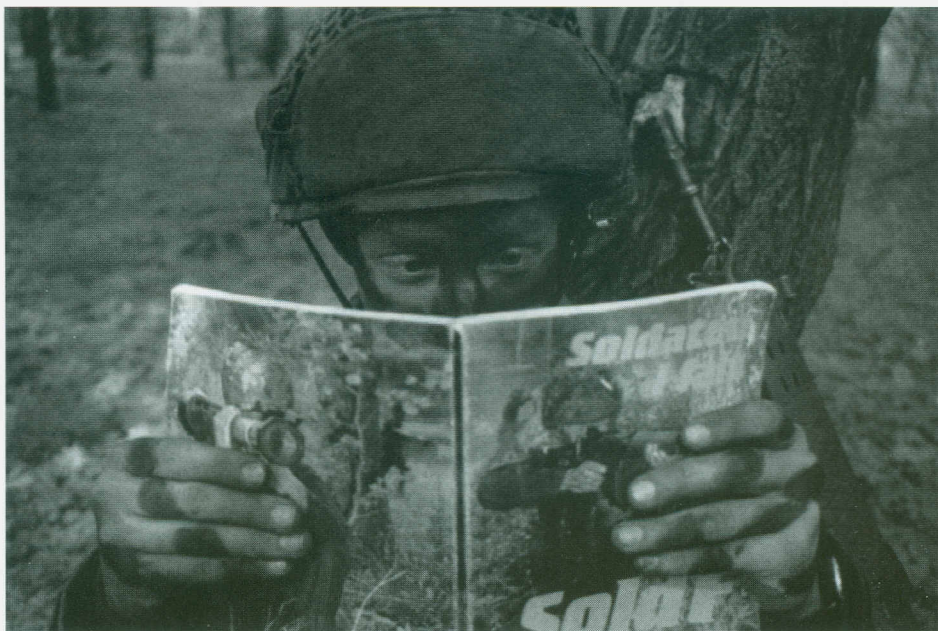
Därmed kommer ett krig aldrig att behöva utkämpas. Ett starkt försvar är därmed en garant för fred i framtiden. Dagens politiker kommer som under 30-talet att reagera för sent, och då som nu kommer Sveriges försvar, om vi finns kvar som nation, att vara tillräckligt starkt tio till femton år efter konflikten.

Att Sverige i mitten av 50-talet hade det starkaste försvaret 16 år för sent var en konsekvens av att de ansvariga politikerna inte ville se eller hade förmåga att ta till sig de signaler som fanns tillgängliga. Problemet förvarras om stommen, det vill säga de som är utbildade och det materiel som finns tillgängligt är undermåligt. Man kan inte på några år bygga upp ett försvar om man inte har en solid grund att bygga vidare på.

Ur ett historiskt perspektiv var Tysklands återhämtning unik. De skapade en massarmé på ett fåtal år. De hade en välutbildad officerskår, en diktator som satsade hela landets produktionsmedel på vapenproduktion samt tillgång till den industriella kapacitet som krävdes. Sverige har idag visserligen en välutbildad officerskår, men en värnpliktsarmé bygger på duktiga värnpliktiga befäl vars utbildning blir allt sämre.

Ett exempel är I13 i Falun som i år ställde in slutövningen och skickade hem soldaterna. Sverige är en demokrati, och om det inte råder krig finns ingen möjlighet att styra produktionen till det militära även om exempelvis Ryssland blir en diktatur med Zjirinovski som diktator, varefter det börjar upprusta.

En viktig skillnad då mot nu är vapnens mer invecklade produktionsteknik och krav på teknisk kompetens för dess användande. Den inhemska produktionen av högteknologiska vapen är idag mycket begränsad och ännu minskande. Att starta upp en sådan produktion tar tiotals år av grundforskning, vilket är väldigt dyrt och kräver "know-how" som Sverige idag inte har tillgänglig för ett större antal vapensystem. Även vår inhemska JAS bygger till stor del på amerikansk teknologi och vapensystem.

Får dagens värnpliktiga tillräcklig utbildning för att försvara sitt land?

Därför kommer ett försvar baserat på återuppbyggnad inte att fungera:

1. För få välutbildade officerare.
2. En kraftig återuppbyggnad kommer att lamslå ekonomin.
3. Det vore politiskt självmord att starta återuppbyggnaden innan det är för sent.
4. Vi kommer inte att ha tillgång till moderna vapen; vem vill sälja i händelse av krig?

Den slutsats man kan dra av denna analys är att nedskärningarna av försvaret företagits utan hänsyn till att försvaret skall kunna lösa sin uppgift, och talet om återuppbyggnad motsvaras inte av de faktiska realistiska möjligheterna och vinner varken trovärdighet hos militären eller hos omvärlden. Möjligtvis känner de ansvariga att de har renare samvete än om de faktiskt konstaterar att Sverige inte kan försvara sig, utan enbart fördröja en angripare i väntan på att NATO ingriper.

Sverige och NATO

Sveriges skenheliga neutralitetspolitik från 40-talet och framåt har hela tiden byggt på att vi räknat med understöd från NATO i händelse av konflikt. Även under Olof Palmes tid var den fiktiv, trots att Palme omhulade den. Han talade om neutralitet och fördömde USAs intåg i Vietnam medan han förberedde en krigsregering ledd av marinchefen från England och räknade med stöd från NATO.

Intimt försvarsarbete och utbyte av information i det dolda övertygade motståndarsidan om på vilken sida vi stod. Neutralitetspolitiken framstår efter allt fler avslöjanden enbart som en dimridå, exempelvis landningsbanor anpassade efter amerikanskt bombflyg och nu medlemskap i PFF.

Med försvarets neddragningar och satsningar på internationella styrkor under NATO-befäl är integrationen långt gången. Steget är nu inte långt efter EU-medlemskapet innan Sverige blir medlem i NATO.

Vilka alternativ finns kvar?

För de som anser att försvarets anslag är tillräckliga, c:a 36 miljarder per år, finns inga alternativ. Det är meningslöst och på sikt oförsvarligt att inbilla människor att vi kan försvara vårt lands gränser utan NATO-understöd. Dessa individer anser jag vara skamlösa om de inte omedelbart förordar en ansökan om medlemskap som ger oss de garantier som ett NATO-medlemskap innebär.

För de individer som anser att vårt försvar och Sveriges folk inte skall tvingas in i framtida konflikter i Jugoslavien, Ukraina, arabländerna och så vidare, måste försvarets roll utkristalliseras och dess innehåll förtydligas. De mål vi sätter upp skall motsvaras av medel ur statskassan för att finansiera dem. Ett försvar skall inte vara baserat på högstämde retorik, utan faktisk teknisk och per-

sonell kompetens.

Någon återgång till hur försvaret var organiserat på 50-talet är inte möjligt. I takt med att situationen i omvärlden förändrats så har även vapensystemen förändrats, och de moderna vapnen kräver inte lika stor tillgång till personal, utan istället kvalificerad sådan. Möjligheten att övergå till en yrkesarmé är även den begränsad då Sveriges territorium och ekonomiska förutsättningar inte klarar av att upprätthålla en tillräckligt stor yrkesarmé för att försvara hela Sverige. Grunden i ett framtida försvar måste även fortsättningsvis vara en värnpliktsarmé.

Målsättningen för försvaret skall vara att hela Sverige skall försvaras och att det skall kosta en angripare för mycket i form av soldater och materiel så att han på så sätt skall avskräckas från att anfalla. Detta kräver att omvärlden bedömer vår försvarsförmåga som god. Det som krävs är: Tillgång till högteknologiska vapensystem, ett mekaniserat infanteri som kan verka över stora ytor, samt ett flygvapen som kan garantera luftherravälde.

Att Sverige behåller en värnpliktsarmé ökar förståelsen för försvarets uppgift och delaktigheten hos allmänheten, vilket kan vara nog så viktigt när man skall motivera kostnaderna för försvaret. Som ovan nämnts är det inte möjligt att återgå till 50-talets dimensioner av försvaret, och det är heller inte önskvärt.

Istället skall försvaret dimensioneras för de uppgifter och förutsättningar som kommer att vara de rådande de närmaste 20 åren. Därför skall försvaret baseras på återuppbyggnad, men grunden mot dagens system skall vara annorlunda.

1. *Kostnaderna för ett försvar som står utanför NATO är av naturliga skäl högre. Kostnaderna för försvaret i medeltal bland de små och medelstora länderna inom NATO är 2,5% procent av BNP. Sverige satsar idag c:a 2,3%, vilket medför att en ökning till 4% troligtvis kommer att krävas.*

2. *Grunden för försvaret skall vara välutbildade soldater som har tillgång till bra materiel. Sverige är ett av de få länder i västvärlden som tänker skicka ut sina soldater utan tillgång till splitterskydd. En ökad mekanisering är därför ett krav.*

3. *Ett försvar baserat på återuppbyggnad kräver tillgång till välutbildade befäl och färdigt materiel. Då kostnaderna för modernt materiel är så pass höga kommer det inte att finnas möjlighet att utbilda färdiga enheter som täcker Sveriges behov. En uppdelning mellan utbildade och kompanier baserade på återuppbyggnad är därvid nödvändigt. Utrustning och vapen skall däremot finnas för samtliga enheter, det vill säga de som utbildats färdigt i krigsorganisationen och de som enbart erhållit grund-*

läggande utbildning.

4. *Alla värnpliktiga skall kallas in, men uppdelning skall ske där vissa enheter utbildas färdigt medan resterande del enbart får grundläggande soldatutbildning. Att så stor del av försvarets resurser skall läggas på ej färdiga enheter motiveras av att om behov finns kommer dessa att kunna utbildas på relativt kort tid och vårt försvar dimensioneras efter rådande hotbild.*

Skillnad mot idag

1. *De enheter som är utbildade får en fullgod utbildning och har tillgång till modernt materiel.*

2. *Tiden för återuppbyggnad minskar då välutbildade befäl finns för hela krigsorganisationen samt att samtliga som mönstrat fått grundläggande soldatkunskaper.*

3. *Sverige är inte beroende av andra länder för inköp av materiel i händelse av ofred.*

4. *Ett försvar dimensionerat efter Sveriges behov utan att vi är beroende av NATO.*

5. *Ökade anslag till försvaret krävs, men kostnaden motiveras av att vi svenskar avgör huruvida vi skall engagera oss i en konflikt samt att vi själva kan försvara vår suveränitet.*

Frihetens pris

Kan du sätta ett pris på din frihet? Då försvarsanslagen minskat kraftigt under 90-talet har det motiverats med att det sker nedskärningar inom alla områden. Detta innebär att ökade kostnader för massinvandringen måste betalas av nedskärningar i försvaret. Är din frihet värd den uppoffringen, eller anser du att nedskärningarna skulle vara inom något annat område?

Varje lands resurser är begränsade, och i vårt land prioriterar de ansvariga politikerna försörjning av lyxflyktingar i stället för försvar av Norrland. Nedskärningar inom försvaret måste alltid sättas i perspektiv mot till vad pengarna går.

Nu vet man vad som prioriteras.

Ruiner från krigets Bosnien; det mångkulturella samhällets fruktansvärda slutresultat. Är detta en bild av morgondagens Sverige?

JAKOB ERIKSSON

Vår beredskap är inte god en sorglig bild av det svenska försvaret

Det är sannerligen en sorglig bild av det en gång så stolta svenska försvaret som kommer fram i en intervju med Mertil Melin i *Armén* nr 1/98.

Generallöjtnant Melin är arméchef sedan 1996, och blir från den 1 juli i år chef för det norra militärområdet i och med Försvarsmaktens nya organisation. Hans åsikter är alldeles uppenbart i linje med den vänsterliberala anda som länge rått i den svenska politiken, vilken tillåtit att försvaret i det närmaste utplånats.

Värnplikten är i praktiken redan avskaffad, och ÖB förklarade för en tid sedan att det med de förhandenvärande resurserna är omöjligt att försvara hela Sverige. Det hindrar emellertid inte Melin från att föreslå att värnplikten skall bantas ytterligare, att de stora repövningarna "tillhör historien", samt att utlandstjänst för officerare kommer att vara ett krav i framtiden.

Att till exempel företrädare för Vänsterpartiet, Folkpartiet eller någon annan rörelse som vill avskaffa nationalstaterna i allmänhet och Sverige i synnerhet tycker att det är viktigare för svensk militär att medverka i internationella konflikter snarare än att försvara sitt land, är bara vad man kan vänta sig; att en hög officer och företrädare för den svenska försvarsmakten uttrycker sådana åsikter är betydligt mer oroväckande.

I artikeln framkommer att på grund av de ständiga nedskärningarna måste leveranserna av de redan beställda Stridsfordon 90 och luftvärnssystemet Bamse ske i ett långsammare tempo. Melin tror inte att något ytterligare regemente måste stängas - åtminstone inte inom de närmaste tre åren - men verksamheten måste däremot bromsas på flera platser. Det blir dessutom färre

värnpliktiga i armén i höst; i stället för 12 000, vilket redan detta är lågt, blir det bara 8 000. Melin anger ekonomiska orsaker till detta. Eftersom ytterligare 500 miljoner skall bort från utbildningen och varje tusental färre värnpliktiga innebär en besparing på 75 miljoner, måste besparingarna göras genom att man utbildar färre värnpliktiga. "I praktiken är det bara minskade volymer som ger säkra besparingar", säger Melin.

Flaggan som enligt etablissemangen är viktigare än den svenska. Utlandstjänst för officerare kommer enligt arméchefen att vara ett krav i framtiden.

På Folk och Försvars konferens i Sälen tidigare i år sade försvarsministern att *alla* skulle få göra någon form av värnplikt. Huruvida detta verkligen är möjligt ifrågasätts naturligt nog av den intervjuande reportern. Generallöjtnant Melin svarar att "alla skall beredas möjlighet att få genomföra någon form av utbildning, kopplad till plikt. Några utbildas med vapen i hand, andra utan". Exakt vari denna vapenlösa utbildning skulle bestå framgår inte av artikeln. Däremot framgår att det i vilket fall som helst inte finns pengar till detta i dagsläget, eftersom Melin också säger att "om politikerna fattar beslutet och avväger resurser klarar vi uppgiften".

I artikeln refereras även till förre arméchefen Åke Sagrens uttalande i

DN i början av 90-talet att "fem månaders värnplikt var liktydigt med att producera kanonmat". Denna åsikt delas alldeles uppenbart inte av Melin, som, apropå diskussionerna om att sänka värnplikten till tre månader, anser att "på tre - fyra månader kan man dock nå goda resultat om målen sätts därefter".

Repövningarna, åtminstone de stora, tillhör enligt generallöjtnanten historien. Större övningar än 5 000 - 10 000 deltagare blir med all säkerhet sällsynna, såvida inte regeringen bedömer att läget förändras så pass att det blir nödvändigt - vilket, med tanke på de vänsterliberala inställningarna till försvaret, är väldigt svårt att tänka sig.

Sammantaget ger intervjun en i sanning skrämmande bild av vårt försvar och dess förmåga att försvara vårt land och därmed våra demokratiska och mänskliga fri- och rättigheter. Det är inte för mycket sagt att våra folkvalda på ett mycket allvarligt sätt äventyrar hela vår nationella säkerhet genom sin försvarspolitik. De senaste decenniernas regeringar har utplånat försvaret som maktmedel i en konflikt, massmedia har i sin tur gjort sitt bästa för att utplåna dess trovärdighet och goda rykte. Det gäller inte minst *Expressens* kampanj förra året för att helt avskaffa värnplikten.

Vad som driver de politiskt korrekta mörkerkrafterna i deras aldrig sinande iver att utplåna Sverige som nation är och förblir en gåta för varje nationellt och patriotiskt sinnad person; men det står i alla fall fullständigt klart att det är nödvändigt att denna destruktiva utveckling stoppas och vänds, och detta inom en så snar framtid som möjligt.

Skarpskytterörelsen

"Här dåna skytteledens taktfasta steg, här smattrå kulorna mot bergknallarna, här klinga talen och sångerna, skämten och skratten i kamraternas krets, här skildras det tysta, trägna arbetet för den stora saken, här följer man utvecklingen från en famlande början, buren av några få hänförda, fram till väldiga skytterörelsen som nu bäres av hela det svenska folket."

Baksidecitateret målar upp en spännande bild av den stora folkrörelse som fylkade breda skikt av fosterländskt sinnade svenskar.

Bakgrund

Skytteväsendets tidigaste ursprung är en inte helt skönjbar utveckling ända sedan våra förfäders tävlingar med slunga och båge. Engelbrekts och Gustav Vasas folkuppbåd var tidiga manifestationer på hur frivilliga kan stärka upp formellt auktoriserade svenska trupper.

Impulser från schweiziska, engelska och danska frivilligkårer under 1800-talet hade betydelse för organiserandet av den svenska frivilligrörelsen. Nationalismens starka ställning på 1800-talet berodde till stor del på de mäktiga nationella försvarskänslor som väcktes när Napoleon I möblerade om Europa utan hänsyn till nationernas och folkens existensvilja.

Poeten Viktor Rydberg skrev 1859 ett antal artiklar om Sveriges säkerhetsslumner och behovet att se över försvaret. Han ansåg att den svenska hären skulle bestå av tre delar: Stamtrupperna som var indelta eller värvade, beväringen av 21-25-åringarna och landsstormen av 26-50-åringarna. Landsstormen skulle övas i sockenvisa skarpskytteföreningar. I skolorna skulle den svenska ungdomen få förberedande fysisk och militär fostran.

Organisation

Rydbergs uppmaning tog skruv, och på frivillig, lokal basis började skarpskytteföreningar bildas, Göteborg blev först. Helt medvetet avstod man ifrån att bilda riksstyrelse för att inte äventyra oberoendet gentemot Armén och Riksdagen. Avsaknaden av en riksstyrelse blev dock en hämmande faktor.

En skarpskytteförening bestod dels av föreningen som sådan med aktiva och passiva medlemmar under en ordförande, dels av en aktiv kår där manskapet valde korpral, korpralerna valde kompanichef och kompanicheferna bataljonschef. Varje kår hade också en överbefälhavare som utsågs av Kungl. Maj:t bland tre av föreningen föreslagna medlemmar.

I händelse av krig skulle frivillig skarpskytteförening vara pliktig att efter uppbåd fullgöra tjänstgöring, inom det område som föreningen själv bestämt. Samvaron var gemytlig och kårerna en färgklick i sin stad, härad eller socken. Nästan alla föreningar hade musik- eller sångavdelning och egen fana.

För bröders försvar

I konflikten mellan Danmark och Preussen 1864 om Slesvig lovade det svensk-norska kabinettet Danmark stöd utifall endera Frankrike eller England slöt upp. Det senare skedde inte, men trots att nationen Sverige inte hjälpte danskarna, stred ändå ett antal svenska män från skarpskytterörelsen under de danska fanorna. Danmark förlorade och fick avträda Slesvig, Holstein och Lauenburg.

Demokrati och sammanhållning

Skarpskyttarna var förkämpar för allmän rösträtt. En framstående nationaldemokratisk debattör bland andra var författaren August Blanche som reste riket runt och besökte före-

ningarna. Blanche talade vid avtäckningen av Engelbrektsstatyn i Örebro 1865 bl.a. om risken med inre fiender. Det ansågs av vissa då som hypotetiskt och överdrivet. Vad vi fått erfara var det framsynt.

Statyerna

Genom större insamlingar kunde skarpskyttarna och deras sympatisörer samla ihop medel till gjutning av statyer utav historiskt samlande personligheter, hjältekonungar, frihetskämpar och dylikt. Skänkerna kom från alla samhällsklasser, även från de som hade det knapert. Att det allmänna intresset var stort, visar den pressade situationen kring avtäckelsen av Karl XII:s staty i Kungsträdgården. Läktare hade rests för högreståndspersoner. På grund av att läktarna skymde för gemene man fick dessa rivas inför risken för kravaller i besvikelse.

På 1870-talet började skarpskytterörelsen att tyna. Många som var bekymrade över utvecklingen arbetade för att förnya skytteväsendet. 1878 års Riksdag beslöt att även skyttegillen som enbart höll skjutövningar skulle få bidrag. En riksstyrelse för Sveriges frivilliga skytteföreningar bildades 1889, skytterörelsen fick ny fart.

Kärleken till oberoende och frihet var den frivilliga skytterörelsens bärande idé.

"Frihet får dock inte sättas lika med individuell lössläpphet och frivillighet icke jämföras med ansvarslöst gottfinnande."

Skytteväsendet var som störst 1914 med 2412 föreningar och 188 214 medlemmar.

Tack!, för er insats skarpskyttar säger vi sverigedemokrater. Den sunda kampen för ett självständigt, levande Sverige fortsätter.

MIKAEL JANSSON

Engelbrekt 1998

SD i Martin Luthers fotspår för en ny reformation

Den åttonde i raden av Sverigedemokraternas Engelbrektsmarscher i kungliga huvudstaden skilde sig markant från de tidigare. Då SD nu mer eller mindre lagt ned alla former av demonstrationer - nationaldagen i Ystad det enda undantaget - genomförde vi detta år manifestationen under andra förhållanden. Detta är dock inte vårt fel, det är den hopplösa stockholmpolisens beslut.

De två senaste åren har de avslagit våra demonstrationsansökningar med motiveringen att vi, kan bli anfallna av vänsterelement. Detta skedde även i år. Även om man bortser från det faktum att de röda helt har uteblivit både 1996 och 1997 (vilket man rimligtvis knappast borde göra från polisledningens sida) så blir resonemang- et absurt. Skall man hindra kvinnor att gå ut beroende på att de kan bli våldtagna?

Återigen ser vi hur det liberal-marxistiska etablissemanget väljer att ta gärningsmännens parti framför brottsoffren. Det hela blir också intressant då det i samband med nazistspelningen i Brottby framkom att AFA och polisen har ett visst samarbete. Om polisen lovar att stoppa arrangemanget så lovar AFA att utebli. Är detta förklaringen till att AFA inte syns till på tre år?

Redan innan samlingen till årets Engelbrekt så var SD ute i full fart. Då demokratin idag verkligen inte är någon självklarhet för alla satte en grupp på runt 30 personer upp ett plakat på Riksdagsporten, bestående av tolv teser med den vanlige svenskens rättigheter som idag inte finns.

Liksom Martin Luther anser vi att det krävs en reformation av samhällsbilden, därav denna symboliska handling.

Därefter delade vi ut flygblad (som tog upp urholkningen av demokratin som etablissemangets åstadkommit) upp längs hela Drottninggatan.

Den stora skillnaden på Engelbrekt i år och tidigare var att vi i år var inomhus, vilket visade sig vara en god idé med tanke på det bedrövliga vädret. Vi hade av flera anledningar, inte skickat några kallelser till våra medlemmar, utan i stället använt oss av infolinjen: 08-642 25 32 SD-Stockholms närradio 88 MHz och vår hemsida. Trots detta blev vi runt 80 personer som samlades vid Rådmansgatan och sedan tillsammans med en stor samling poliser tog oss till möteslokalen på Kungsholmen. Där fick vi höra vår nye vice ordförande Johan Rinderheim debuttala och därefter partiledare Mikael Jansson.

Båda fick mottaga stora applåder från publiken. Rinderheim tog med sina fantastiska källangivelser fram förhållandet mellan "rättigheter" och skyldigheter genom seklerna, och det katastrofala arvet Sverige har genom att, enligt Rinderheims analys, vara världens mest socialdemokratiska land.

Mikael Jansson i sin tur tog upp Sverigedemokraternas roll i valet 1998 och vilka konsekvenser det kan få om väljarna likt 1991 väljer att stödja ett högerpopulistiskt alternativ i stället för ett rent nationalistiskt, men han berörde också medias totala kontroll och manipulation.

När mötet väl var slut var alla överens om att detta var verkligen lyckat, det var ett tag sedan ett inomhusmöte i Stockholm blev en sådan succé.

Nästa år ses vi igen till Engelbrekt Engelbrektssons ära i Stockholm - väl mött då!

SD:s partiordförande Mikael Jansson i full färd med att sätta upp Sverigedemokraternas tolv teser på Riksdagens port.

Sverigedemokraternas tolv teser

Varje svensk skall ha rätt till:

Yttrandefrihet
Informationsfrihet
Mötesfrihet
Föreningsfrihet
Demonstrationsfrihet

Vårt folk skall ha rätt till:

Sitt eget land
Sin egen historia
Sin egen kultur
Självbestämmande

Varje svensk skall skyddas från:

Kriminell verksamhet
Fientliga stater
Utländskt inflytande

Engelbrektsmarschens grundare

Hur uppstod traditionen med Engelbrektsmarschen? Lars Kärnestam avslöjar bakgrunden till partiets årliga manifestation

Lars Kärnestam är en av partiets veteraner som varit med ända sedan starten. Han är förmodligen mest känd för medlemmarna i Stockholm, då han är en populär återkommande gäst i Radio-SD.

Vad som inte är lika känt är att Kärnestam är upphovsmannen till Engelbrektsmarschen som nu blivit en självklarhet för SD. SD-Kuriren fick nöjet att intervjua den populäre radioprataren som kom på idén med att fira Engelbrekts dödsdag.

SD-Kuriren: Hur länge har du varit med i partiet?

Lars Kärnestam: Jag har varit med ända från början. Fast jag gick ur 1992 på grund av en schism med Anders Klarström.

SDK: När gick du med igen?

LK: Det var -97.

SDK: Men du har bevittnat i stort sett hela partiets historia, även före dess bildande?

LK: Jo, jag var aktiv inom BSS från början. Det var ett gäng glada amatörer som försökte förändra. Vi fick betala dyra läxor under BSS-tiden.

SDK: Hur då, menar du?

LK: Ja, det var ju en massa problem med skinnskallarna. De var helt omöjliga att styra. Man kunde helt enkelt inte ha skinnskallar i möblerade rum.

Man kan klandra BSS för mycket, men vi hade ju absolut ingen erfarenhet av politiskt arbete. Det var också många som fick problem på sina arbetsplatser på grund av sin politiska tillhörighet.

SDK: Fick du några sådana problem?

LK: Nej, jag klarade mig rätt bra. Men jag har inte sett mycket av den beryktade svenska demokratin. Jag har bara sett trakasserier från extrem-vänstern och från tredje

Lars Kärnestam tar ut den politiska kompassriktningen för partiet.

statsmakten. Jag har bevismaterial på att den svenska journalistkåren ägnar sig åt åsikts-registrering. Tyvärr är det meningslöst att polisanmäla, eftersom polisen får sina resurser från den socialistiska regimen.

SDK: Det var visst du som kom på idén med Engelbrektsmarschen. Hur gick det till?

LK: När vi startade partiet så började vi göra olika politiska och historiska skrifter för försäljning, och Engelbrekt kom på tal, eftersom det var en viktig kämpe i vår historia. Sedan funderade vi på någon sorts yttre manifestation, och vi planerade först en utflykt till Engelbrekts grav. Samtidigt så ville vi också ha något där vi kunde visa oss. BSS var ute 1 maj, men de blev stoppade. Det var ju kravaller. Vi hade ju 6 juni, men det var ju på sommaren. Vi ville helst inte att kommunisterna skulle ha monopol på 1 maj.

Det var i den vevan jag kom på

att Engelbrekt dödades 27 april, och då fick jag idén att i stället för 1 maj skulle vi fira 27 april. Det låg ju precis före 1 maj, så det skulle passa perfekt. Jag lade fram idén för de andra i partiet, och de nappade. Vi beslutade att ha Engelbrektsdagen som vår stora paradag.

SDK: Så det var helt och hållet din idé?

LK: Ja!

SDK: När var detta?

LK: Det var 1989, så vi hade den första Engelbrektsmarschen 1990. Vi hade också en idé att ha landskapsflaggor i tåget för de olika distrikten, alltså inte bara svenska flaggor. Men det blev för dyrt. Vi hade inte råd, helt enkelt.

SDK: Avslutningsvis, har du några väl valda ord att säga till SD-Kurirens läsare?

LK: Jag kommer att kämpa till sista andetaget för demokratin och den svenska nationalismen!

Sverigedemokraterna

Sverigedemokraternas Riksstyrelse 1998: Bakre raden från vänster: Marcus Koch, Jimmie Åkesson, Christian Andersson, Paul Svensson, Arne Andersson, Jens Leandersson, Johan Rinderheim, Mikael Jansson, Anders Westergren, Jakob Eriksson, Tor Paulsson, Anders Steen. Främre raden: Joakim Larsson, Jimmy Windeskog, Björn Söder, Steve Larsson, Arnold Boström, Martina Lundquist, Gun-Britt Holmgren, Per Emanuelsson, Torbjörn Kastell, Eva Nyman, Martin Karlsson, Thomas Söderberg. Ej på bild: Roland Nilsson.

Lördagen den 2 maj hölls Sverigedemokraternas elfte riksårsmöte. Ett sextiotial ombud var kallade till detta möte, som hölls på ett konferenshotell i Stockholm.

Årsmötet inleddes traditionsmässigt med att Tomas Johansson höll ett anförande. Johansson talade detta år om den åsiktsdiktatur vi lever i.

– Vi lever under en andlig och ekonomisk ockupation, förklarade Tomas Johansson och redogjorde för den åsiktsdiktatur som 70-tals vänstern har skapat. SDs motståndare är, trots att de själva säger sig försvara demokratin, i själva verket anti-demokrater.

– Det vi lever i är en skendemokrati. Verklig demokrati försvarar de bara så länge deras maktpositioner inte hotas, sade Johansson.

Som gäst till årsmötet hade Kenneth Sandberg, inbjudits, f.d. ordföranden för Folkviljan, tillika tidigare partiledaren för Kommunens Väl i Kävlinge. Sandbergs trägna arbete för Sveriges framtid - ett arbete som fick honom avskedad från sin anställning på invandrarverket - är väl känt för alla inom de nationaldemokratiska leden. Sandberg har lämnat sin post som partiledare för det framgångsrika invandringskritiska lokalpartiet Kommunens Väl för att ställa sina värdefulla tjänster till SDs

förfogande, och han står som nummer två på SDs riksdagsvalsedel. Han höll ett anförande inför årsmötet där han uttryckte sin stora optimism inför framtiden och SDs roll i den.

–Vi kan återskapa ett svenskt folkhem värt namnet, sade Sandberg.

Från Älvkarleby hade Gun-Britt Holmgren rest till årsmötet som ett av SD-Upplands ombud. Holmgren är partiledare för Framstegspartiet i Älvkarleby, ett parti som bara var ett tiotal röster från att komma in i Älvkarleby kommunfullmäktige valet 1994. Detta parti kommer att hjälpa till i SDs valkampanj i Uppland, och SD kommer att hjälpa Framstegspartiet till representation i Älvkarleby. Holmgren höll ett tal till årsmötet där hon betonade vikten av samarbete mellan de nationaldemokratiska rörelserna, eftersom vårt gemensamma mål är så oerhört viktigt för Sveriges framtid.

– Det är dumt att konkurrera, sade Holmgren.

Framstegspartiet kommer att ställa upp i Älvkarleby under sitt gamla namn, men gå över till SD i samband med valet.

Mikael Jansson läste upp styrelsens verksamhetsberättelse, som detta år var tämligen omfångsrik, med tanke på den

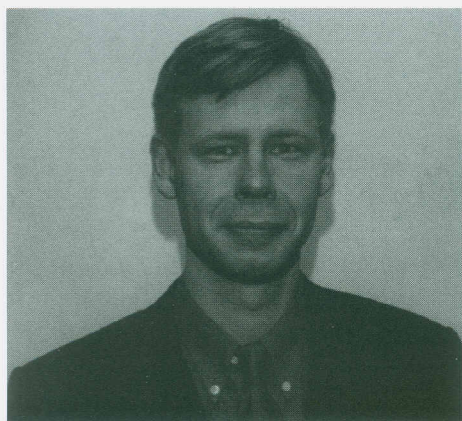
höga aktivitetsnivån under 1997. Här redogjordes för vårt samarbete med utländska broderpartier i Euro-Nat och Nord-Nat, våra torgmöteskampanjer, vår verksamhet i fråga om tidningar, närradio och internet, samt vår nominering av riksdagskandidater och samverkan med andra partier och rörelser.

Ny Styrelse

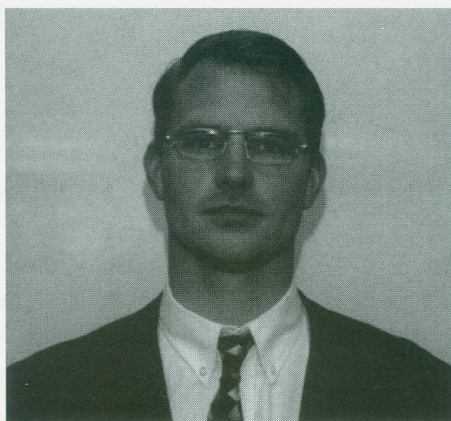
Några viktiga förändringar skedde i styrelsens sammansättning. De viktigaste var att antalet suppleanter utökades från sju till det enligt stadgarna maximala antalet tio, samt att tre nya medlemmar valdes in som ordinarie ledamöter av riksstyrelsen.

Som ny förste vice ordförande valdes Johan Rinderheim från Haninge. Johan Rinderheim är välbekant inom de nationaldemokratiska kretsarna som en av de som grundade Sverigedemokraterna. Han representerade SD på ett av Front Nationals möten 1988. Sedan dess har Rinderheim inte varit partipolitiskt engagerad, men har nu valt att än en gång ge Sverigedemokraterna sitt värdefulla stöd. Rinderheim är en god talare och ideolog, mycket välutbildad och språkkunnig. Som vice ordförande kommer han att vara en mycket stor tillgång för partiet.

as Riksårsmöte 1998

Johan Rinderheim, ny förste vice ordförande.

Tor Paulsson, ny partiorganisatör.

Gun-Britt Holmgren, ny ordinarie styrelseledamot.

Tor Paulsson, även han från Haninge, efterträdde Lars Emanuelsson på den viktiga posten som partiorganisatör. Paulsson är mannen bakom SD-Stockholms fantastiska uppryckning. Under hans ledning har åtskilliga aktivister strömmat till i Stockholmsområdet. Ungefär 100 000 flygblad har delats ut under välorganiserade kampanjer som har samlat upp till 50 personer samtidigt.

Gun-Britt Holmgren från Älvkarleby valdes även hon in som ordinarie ledamot. Tidigare vice ordförande Jakob Eriksson valdes till partisekreterare.

De fyra lediga suppleantplatserna tillträdde av Anders Steen från Haninge, distriktsordföranden för SD-Stockholm, Christian Andersson från Trollhättan, organisatör för SDU-Väst, Martina Lundquist från Göteborg, sekreterare i SD-Väst, samt Jens Leandersson från Helsingborg, ledamot av SD-Skåne/Blekinges styrelse.

SD-Kuriren hälsar de nya ledamöterna välkomna i den trygga förvisningen att de kommer att utgöra en stor tillgång i partiets viktiga arbete under valrörelsen. Vi vill också rikta ett varmt tack till Lars Emanuelsson för hans värdefulla arbete som partiorganisatör under de hårda mellanvalsåren.

Motioner

Detta år var motionsbiten för en gångs skull snabbt genomgången, då de motioner som rörde förändringar i bl.a. partiprogrammet av praktiska skäl bordlades till 1999. Den viktigaste motionen rörde SDUs särskiljande från riksorganisationen. SDU integrerades i SD 1995. Nu har intresset för ungdomsförbundet ökat så pass att det är moti-

verat att precis som när SDU startades låta det vara en fristående organisation. Årsmötet gick på styrelsens förslag och biföll motionen. En arbetsgrupp tillsattes för att utarbeta detaljerna och organisera ett konstituerande årsmöte. Förändringen kommer framför allt att innebära att ungdomsförbundet på egen hand ansvarar för ekonomi, organisation och verksamhet, utan SDs kontinuerliga stöd.

Lyckönskningar från IKL

Vårt finska broderparti IKL sände en hälsning undertecknad Jura Jukola, IKLs sekreterare för utländska kontakter. IKL önskade SD lycka till i valrörelsen, och uttryckte sin övertygelse om en nationaldemokratisk valframgång i Sverige.

Årsmötet avslutades som traditionen bjuder med att nationalsången sjöngs. Det rådde inget tvivel om att optimismen var på topp hos distriktsombuden inför det kommande valet. Partiordförande Mikael Jansson uttryckte denna optimism i ett bejublat tal, där han betonade att vi under våra tio verksamhetsår har byggt upp en stark organisation som stått bi för otroliga påfrestningar utifrån i och med etablissemangets motstånd, och att detta kommer att vara vår stora styrka när vi sitter i Riksdagen.

– Har vi stått bi fram till nu, kommer vi inte att ha några som helst problem när vi sitter i Sveriges Riksdag, avslutade Jansson.

TEXT: TORBJÖRN KASTELL
FOTO: MARTIN KARLSSON

Riksstyrelsen 1998

Ordförande:

Mikael Jansson, Örebro

Förste vice ordförande:

Johan Rinderheim, Haninge

Andre vice ordförande:

Anders Westergren, Höör

Övriga ordinarie ledamöter

Partisekreterare:

Jakob Eriksson, Borlänge

Kassör:

Arnold Boström, Huddinge

Partiorganisatör:

Tor Paulsson, Haninge

Tidningsansvarig:

Torbjörn Kastell, Ekerö

SDU-ansvarig:

Jimmy Windeskog, Borlänge

IT-ansvarig:

Martin Karlsson, Malmö

Eva Nyman, Uppsala
Thomas Söderberg, Sundsvall
Joakim Larsson, Tierp
Per Emanuelsson, Mölndal
Paul Svensson, Ystad
Gun-Britt Holmgren, Älvkarleby

Suppleanter

Marcus Koch, Dals Ed
Steve Larsson, Trollhättan
Arne Andersson, Timrå
Roland Nilsson, Visby
Jimmie Åkesson, Sölvesborg
Björn Söder, Höör
Anders Steen, Haninge
Jens Leandersson, Höör
Christian Andersson, Trollhättan
Martina Lundquist, Göteborg

Tioårsfesten

Partiordförande Mikael Jansson håller skåltal vid
honnörsbordet.

IKL:s ordförande Matti Järviharju överlämnar IKL:s
blå-svarta fana till Mikael Jansson. Tapio Kivistö (t h)
bistår med översättning.

Den finska delegationen från IKL trivdes på festen.

Ett hundratal gäster samlades i Stockholm kvällen den 7 februari för den länge efterlängtade tioårsfesten. Gamla medlemmar såväl som nya fick möjlighet att träffas och utbyta minnen och erfarenheter från partiets decennium-långa kamp för ett fritt, demokratiskt och svenskt Sverige.

Den "gamla" generationen representerades av bland annat två av partiets grundare, Johan Rinderheim och Sven Davidson, som båda höll uppskattade tal med anekdoter från partiets första tid. Sven Davidson, som senast talade för SD på nationaldagen 1993 hade denna kväll åter givit oss äran att dela med sig av sina erfarenheter. Rinderheim kunde även han berätta mycket från partiets allra första tid, bland annat vilka namn som diskuterades - Rinderheim drog sig till minnes att ett av förslagen var Hembygdspartiet. Tomas Johansson, som också varit med om mycket under sina år i partiet kunde berätta roliga episoder från framför allt Radio-SD.

SDU-organisatören Jimmy Windeskog, som varit med på de flesta av partiets offentliga möten där han kunnat bevittna ett otal märkliga upptåg som kommunister och motdemonstranter hittat på under åren, hade naturligtvis därmed en rik flora av anekdoter att dela med sig av, bland annat roliga motdemonstrantramsor - "*vi är många, vi är snälla, vi är homosexuella*" - och motdemonstranter som klätt ut sig i bananlådor, sminkat sig i stil med de mer bisarra hårdrockarna, eller som krupit på alla fyra och skällt och ylat som hundar. Finns det något där kommunisterna visar stor kreativitet - vid sidan av att bygga gulagläger - så är det när de skall störa demokratiska appellmöten.

Andra talare från den nyare generationen, som Jakob Eriksson och Mikael Jansson talade om partiets framtid och påpekade hur viktigt 1998 års val är för den nationdemokratiska rörelsen.

Från Finland hade en delegation från IKL, vår samarbetspartner i Nord-Nat, infunnit sig. IKLs ordförande Matti Järviharju höll ett hälsningstal till gästerna, önskade oss all lycka i valrörelsen, samt överlämnade IKLs blå-

Tomas Johansson höjer sitt glas för SD.

Kvällens talare;
från vänster: Jimmy Windeskog,
Tomas Johansson, Sven Davidson, Mikael Jansson,
Jakob Eriksson, Johan Rinderheim, Anders Steen, Torbjörn Kastell.

Till kaffet serverades en för tillfället specialgjord tårta, bakad i form av "SD 10 ÅR".

svarta fana med björneblemet till Mikael Jansson. För festarrangemanget stod SD-Haninge. De hade med utmärkt organisation och samarbete anordnat festlokalen och dekorerat denna med svenska och finska flaggor. Efter välkomstdrinken följde en god tre-rättersmiddag.

Mellan rätterna hölls tal av framstående medlemmar och gamla trogna kämpar, och det sjöngs även patriotiska sånger. Våra finska gäster uppskattade särskilt när det stämde upp till *Den snöiga nord*, det finska rytteriets marschvisa från trettioåriga kriget.

När det blev dags för kaffe rullades en magnifik tårta in till tonerna av Marcia Carolus Rex. Denna var bakad så den bildade texten "SD 10 ÅR".

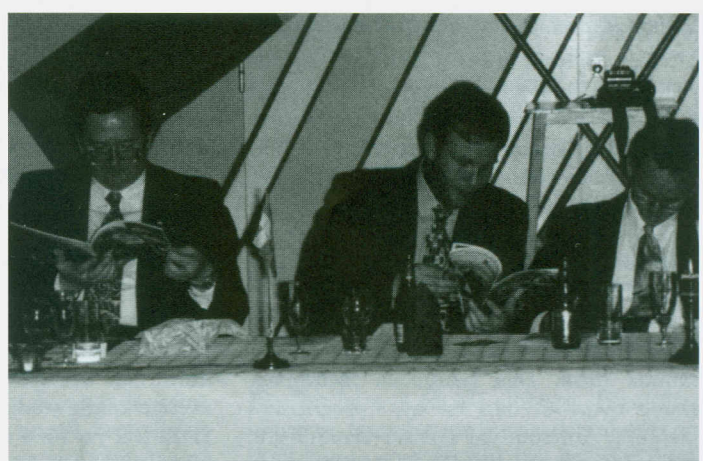
Lagom till desserten delades partiets alldeles nytryckta jubileumsskrift ut till gästerna, liksom det likaledes nytryckta numret av SD-Kuriren. Det muntra festlarmet byttes för ett tag till en koncentrerad tystnad, endast bruten av prasslandet av blad som vändes, när de båda skrifterna ägnades en stunds intensivt studium.

Jakob Eriksson kunde i sin egenskap av sekreterare för internationella kontakter framföra den ytterst angenäma överraskningen att Front National tagit upp SD som fullvärdig medlem av det nationaldemokratiska samarbetet i Euro-Nat, något som ledde till stående ovationer från gästerna.

Under kvällen delades en hedersutmärkelse ut till den partimedlem som under de år som gått förmodligen arbetat allra hårdast när det behövts som bäst. Det var naturligtvis Partiorganisatören, Lars Emanuelsson, som av Jakob Eriksson fick ta emot ett inramat hedersdiplom för sina enorma insatser för partiets bästa, i synnerhet under de hårda

Jakob Eriksson överlämnade en hedersutmärkelse till Lars Emanuelsson, som blev tydligt rörd.

Den nytryckta jubileumsskriften och det likaledes nytryckta numret av SD-Kuriren ägnades stor uppmärksamhet när de utdelades efter desserten.

mellanvalsåren. Emanuelsson höll ett tacktal till gästerna, och det var tydligt att han var rörd över detta erkännande.

SD-Kuriren vill å hela partiets vägnar rikta ett varmt tack till de duktiga festarrangörerna från SD-Haninge.

År 2008 har partiet inlett sin andra, eller kanske rent av sin tredje mandatperiod i Riksdagen. Kanske vår tjugårsfest då kan hållas i Blå hallen?

TEXT: TORBJÖRN KASTELL
 BILD: PATRIK LINDGREN, MARTIN KARLSSON

Johan Rinderheim

De sverigedemokrater som var med i partiet från början känner förmodligen väl till Johan Rinderheim. Rinderheim har nu efter en längre tids frånvaro från partipolitiken än en gång beslutat att ge Sverigedemokraterna sitt stöd, och vid årets rikssårsmöte valdes han till 1:e vice ordförande.

SD-Kuriren: Johan Rinderheim, det sägs att du varit politiskt engagerad ända sedan tonåren. Stämmer det?

Johan Rinderheim: Ja. Mitt politiska engagemang väcktes en gång i tiden av mina högstadielärare i slutet av 70-talet. Många av dem var uttalade kommunister som försökte få eleverna att bli goda "socialister". Jag kommer ihåg att min lärarinna i svenska vid ett tillfälle tog mig avsidet för ett allvarligt samtal. Jag hade nämligen sagt att människor mördades i kommunistiska länder! Hon ville att jag skulle förklara vad jag egentligen hade mot kommunismen. Mina politiska ställningstaganden hade jag då inte så många argument för, jag var 14 år gammal, men instinktivt förstod jag att det var fel det hon stod för. När Olof Palme sade att den svenska skolan var bättre än någonsin, samtidigt som jag själv såg indoktrineringen och förtrycket med egna ögon, insåg jag att Sverige var på väg att bli en diktatur.

För den som började intressera sig för politik på 70-talet fanns det många exempel på hur det kommunistiska tänkandet vann inflytande långt in i det borgerliga lägret. Tre områden framträdde som de tydligaste marxistiska bastionerna: Skolpolitiken, kulturpolitiken och det internationella biståndet. Den marxistiska skolpolitiken blev allmänt accepterad och infördes i lärogrundsplanen. "Jämlikheten" sattes som ideal, vilket innebar att alla skulle stöpas i samma form. Den nationella identiteten skulle bytas ut mot en ny, "progressiv" identitet. Allt som var svenskt skulle bytas ut mot internationell fostran. Man kan lite tillspetsat säga att Frihet är det bästa ting och Sverige, Sverige fosterland" byttes ut mot Månen lyser, kumba ja och Blowin' in the wind. De sista resterna av "Gud och fosterlandet" som liberalen Herbert Tingsten retat upp sig på några årtionden tidigare, rensades nu effektivt bort.

Vi fick en särskild myndighet, "Statens kulturråd" som fick till uppgift att ekonomiskt stödja socialistisk kultur. Syftet med rådet, angavs det i dess instruktion, var att främja jämlikheten. Den som inte trodde på socialistisk jämlikhet kunde således inte påräkna något stöd. Med det ekonomiska stödet i ryggen och en kraftig ideologisk offensiv, gjorde vänstermänniskorna rent hus med oliktänkande kulturpersonligheter.

En stor författare som Sven Stolpe gick i landsflykt, och hånades som urtidsvarelse och fascist. Massmedia hyllade denna typ av odemokratiska vulgariteter och det avslöjades också mycket riktigt att en förkrossande majoritet av journalistkåren sympatiserade med extremvänstern. På detta område stod de borgerliga partierna helt handfallna, de hade ingen kulturpolitisk motoffensiv att sätta in. Med tiden har de borgerliga accepterat att kulturen är en vänsterdomän.

Alla utom moderaterna stödde det svenska biståndet till olika kommuniströrelser i tredje världen. Vietnam, Kuba, Angola och Tanzania fick de svenska skattebetalarnas pengar, liksom rörelser som var renodlade terroriströrelser som PLO och ANC. Utanför östblocket var Sverige den största bidragsgivaren till den internationella kommunismen. Jag tyckte att de borgerliga partierna var alltför flata mot vänstern. Om en mordbrännare springer runt och tänder på det ena huset efter det andra, kan man inte bara stå och titta på och säga att läget är lite bekymmersamt. Eller kompromissa och säga att man bör ge galningen lite mindre fotogen i bistånd...

Borgarna hukade således uppgivet i buskarna under 70-talet medan diktaturens anhängare triumferade och tog makten över vårt kulturliv, massmedia och statsapparat. Egentligen var det bara näringslivet som inte kom att domineras av det nya vänstertänkandet. Men dess handlingsutrymme begränsades givetvis av det näringsfientliga klimatet.

SDK: På den tiden var du inte med i något parti?

JR: Nej. På 70-talet fanns det inget seriöst parti en anhängare av den västerländska kulturen, demokratin och ett svenskt Sverige kunde stödja.

SDK: Det var först då Sverigedemokraterna bildades som du började engagera dig politiskt?

JR: Ja. Det fanns många bra människor med från starten, men tyvärr få med politisk erfarenhet. Efter ett års tid av partiarbete insåg jag att behovet av välutbildade i partiet var stort. Det fanns många organisationstekniska problem och jag började tvivla på om partiet verkligen var på rätt väg. Då beslöt jag att lägga engagemanget på hyllan och ägna mig åt mina studier.

SDK: Sedan kom du tillbaka till partiet förra året?

JR: Mina tvivel och farhågor kom på skam. Jag har ända sedan Mikael Jansson tog över partiet sett att partiet har gått åt rätt håll. En tydlig gräns har satts mot extremister och tokpatrioter, varefter den subkulturella

svansen av ungdomar som förr kunde ses på partiets demonstrationer har försvunnit. Men det som fick mig att ta steget tillbaka var det glada gäng av aktivister jag träffade på i Haninge. Med den entusiasm, kompetens och framtidstro som jag mötte där, var det uppenbart att partiet skulle kunna bli en kraft att räkna med i Haninge kommun. När jag sedan fick klart för mig att det fanns fler väl fungerande kommunavdelningar runt om i landet, insåg jag att Sverigedemokraterna har blivit en kraft att räkna med även på rikspanet!

SDK: Hur ser du på de andra nationella partierna i Sverige?

JR: Den enda allvarligare konkurrenten till Sverigedemokraterna är Ian Wachtmeisters nya parti. Efter att nyligen ha hört ett föredrag med Wachtmeister tycker jag mig se ett visst mönster i Wachtmeisters politiska gärning. Han är en god talare, han gör förtroendeingivande framträdanden i media och han har i sina tre böcker manifesterat sig som en skicklig samhällskritiker. Det som är Wachtmeisters stora problem är att han inte är någon riktig organisatör, det framträdde helt klart då han byggde upp NyDemokrati.

Hans lösning på problemet den här gången, då det gäller *Det nya partiet* är att han helt enkelt avstår från att bygga upp någon större organisation. Det innebär att han blir helt beroende av att partiet uppmärksammas i massmedia. Det sätter också en gräns för hur stort *Det nya partiet* kan bli. Man får intrycket att det Wachtmeister hoppas på är dels att få göra en politiska come-back, dels att få stå i ledningen för ett litet vågmästarparti och stödja en borgerlig regering.

I anknytning till organisationsproblemet står Wachtmeisters omdöme då det gäller att välja ut medarbetare. Exempelen på därfinckar som fick en framträdande plats i Ny Demokrati är legio, men ett av de värre torde vara John Bouvin. Att en politisk vettvilling som John Bouvin fick en så pass central plats i ett parti som NyD, han stod som andranamn på riksdagsvalseklarna, är en svår politisk belastning för Wachtmeister.

Ett tredje problem för Wachtmeister ligger på det ideologiska planet. Den profil han skapade sig genom NyD låg tämligen nära moderaternas. I utformningen av sin ekonomiska politik begagnade han sig till stor del av MOUs, Medborgarnas Offentliga Utredningar, det vill säga SAFs ekonomiska politik. Då en stor del av NyDs väljarpotential fanns i arbetarleden blev detta ett besvärligt ideologiskt hinder. Det finns en uppenbar risk för att den nya ideologiska kursen som Wachtmeister nu stakat

ut inte är äkta, utan en populistisk fasad. I praktiken gav NyD sitt indirekta stöd åt folkpartiet, som man påstod sig bekämpa, då NyD satt i Riksdagen genom att de stödde den dåvarande borgerliga regeringen.

I övrigt finns det inga stora rörelser, men det finns flera folkliga protestpartier på många håll i landet som i stora drag delar Sverigedemokraternas idéer, varför jag tror att vi säkert kommer att få många duktiga anhängare från dessa partier när vi gör vårt politiska genombrott.

SDK: Hur ser du på samhällsutvecklingen i dagens Sverige?

JR: Allt som Sverigedemokraterna varnade för tio år sedan har gått i uppfyllelse. Några exempel: Vi har fått en massarbetslöshet som man får gå tillbaka till 20-talet för att hitta maken till, massinvandringen har fortsatt och allt fler förorter till våra storstäder är nästan helt befolkade av utlänningar, statens finanser har missköts så till den grad att vi har en statsskuld som närmar sig 1 500 miljarder kronor, kriminaliteten har ökat dramatiskt och den svenska kulturen är mer åsidosatt än någonsin. Som alltid då ett land vanstyrts, är det de svaga grupperna som drabbas hårdast. Barn, ungdomar, gamla och sjuka far mycket illa i dagens Sverige. Även många invandrare far illa i vårt samhälle, eftersom de ofta lurats hit på falska premisser. Det svenska samhället har, i takt med det politiska och moraliska förfallet, blivit mer intolerant mot oliktankande. Idag kan ungdomar arresteras på grund av att de bär en otillåten symbol på sin T-shirt. Det har vuxit fram ett allt brutalt politiskt våld som främst utövas av militanta veganer, "antifascister", "anti-rasister" och andra vänstrextrerna grupper. Detta våld fördöms sällan eller aldrig av de etablerade partierna, eftersom dessa militanta grupper har ett brett stöd inom massmedia. Detta måste därför ses som politiskt våld via ombud.

SDK: Hur ser du på den internationella politiska utvecklingen?

JR: Det finns två starka strömningar i dagens värld, en internationalistisk och en nationalistisk. Internationalismen är främst av ekonomisk och "multikulturell" art, medan den moderna nationalismen är nationellt kulturell och etnisk till sin karaktär.

Eftersom människor har ett naturligt behov av gemensamma normer och värderingar för att de skall kunna förstå varandra och umgås, är det en oundviklighet att världens folk förkastar det så kallade "one-world"-idealet. Tanken att alla människor fungerar som en slags "Homo economicus", som bara bryr sig om sin egen privatkonsumtion och privata nytta, är i själva verket ett hot mot alla folks kulturella och sociala liv. Den legitimerar egoism, ansvarslöshet och bristande solidaritet. Det globala samhället kan endast existera genom ett hårdhänt nedtryckande av de nationella identiteterna och sårarterna. Den nya internationalismen förespråkas av de politiska och ekonomiska eliterna, vilka båda har

sina egna intressen att bevaka.

Internationalismen betyder i praktiken att eliterna avlägsnar sig alltmer från de folk de tillhör, såväl när det gäller åsikter som värderingar. Resultatet har på de flesta håll blivit en allt starkare politisk förmyndarattityd.

Vad väljarna anser spelar ingen större roll för de politiker som företräder denna strömning. Internationalismen alienerar sålunda eliterna från folket.

Det finns ett folkligt förankrat motstånd i form av nationalistiska

grupperingar och allehanda protest-rörelser i alla länder i hela världen. Den troliga utvecklingen är att den internationella trenden därför bromsas allt mer. I Europa syns denna utveckling tydligt, nationalismen är otvivelaktigt på stark frammarsch. I hela det forna östblocket växer det fram nationella grupper och partier av alla möjliga slag. Somliga är seriösa, andra är folk-patrioter, men de är alla en logisk följd av 50 års marxistisk internationalism. I väst-europa har nationaldemokratiska partier i flera länder erhållit mellan 15 och 20 procent av rösterna i valet. Frankrike, Österrike, Belgien, Danmark, Norge och Italien är några exempel på länder med starka nationella partier. De nationella partiernas framväxt kommer att innebära en minst lika stor politisk omvälvning som den som följde på murarnas och Järnridåns fall 1989.

SDK: Hur ser du på det internationella samarbetet?

JR: Det är viktigt att nationella partier samverkar över gränserna. Många av dagens problem med ekonomiskt försvagade stater, massinvandring, internationell brottslighet och miljöförstöring kan endast åtgärdas på internationell nivå. På partipolitisk nivå är det viktigt att satsa på att utveckla organisationer som Euro-Nat och Nord-Nat. Dessa organisationer är en garant mot att chauvinism och extremism inte vinner terräng i Europa. För att få delta i dessa samarbetsorganisationer måste man dela vissa grundläggande värden! En viktig målsättning för alla seriösa politiker, oavsett partitillhörighet, i Europa måste vara att undvika nya krig och konflikter. Två stora inbördeskrig mellan de europeiska brödrafolken är redan det för mycket.

Vår insats för tredje världens folk har hitintills varit minst sagt medioker. Frågan är om svenskt bistånd gjort någon varaktig nytta någonstans i världen. Vårt bistånd

Johan Rinderheim, ny förste vice ordförande för Sverigedemokraterna.

måste vara mer anpassat till mottagarländernas ekonomiska och kulturella traditioner. En felsyn som funnits i många fall av svenskt bistånd är att det finns universella ideologiska lösningar på politiska problem. Vi som inser att folk och länder är olika har större verklighetsförankring och således bättre förutsättningar att ge en mer "skräddarsydd" och fungerande hjälp.

SDK: Vad tänker du satsa på som ny viceordförande?

JR: Min främsta uppgift blir att arbeta med partiets ideologiska profil. Det behövs mycket litteratur för att partiet skall bli mer ideologiskt rotfast. Kulturens och den nationella identitetens betydelse kommer jag att lägga viss tyngd på, även om min ambition är att Sverigedemokraterna skall bli ett brett parti med hjärtefrågor inom politikens alla områden. På det mer praktiska planet kommer jag att ta ansvaret för medlemsbulletinen.

SDK: Avslutningsvis, hur tror du det går i valet i höst?

JR: Det hänger på oss allihopa. Förutsättningarna finns för att Sverigedemokraterna skall kunna göra ett bra val, och det finns en stabil stomme av aktivister i partiet som kan fånga upp en snabb inströmning av nya förmågor. Jag skulle bli mycket förvånad om partiet inte slår sitt eget resultat från förra valet med råge. Som vanligt kommer den massmediala snålblåsten att tillta då vi närmar oss valet, men tack vare det faktum att vi fått kapacitet att på kort tid täcka allt fler kommuner med flygblad och affischer, har vi fått möjlighet att bemöta alla påhopp med kraftfulla genmälen. Våra motståndare kommer att möta ett friskare och slagfärdigare SD än någonsin tidigare.

Det här valet kommer att visa att Sverigedemokraterna är det nationella alternativet i svensk politik!

Kultur:

Johan Henrik Kellgren

Med Upplysningstiden menas tiden från ca 1720 till Franska revolutionens utbrott år 1789. Det var en tid av stora omvälvningar då de gamla värderingarna började ifrågasättas och en ny människosyn grundades, vilken utgick från att människan i grunden var god.

Från dessa idéer utgick mycket av liberalismens läror. Det bör dock påpekas att de tidiga upplysningsfilosoferna inte hade mycket gemensamt med dagens "upplysta" människor.

Den dekadens, repsektlöshet och det förhärlikande av drogmissbruk och perversioner med vilket vi lärt oss associera liberalismen idag var naturligtvis helt främmande för Upplysningstidens män, vilka givit oss ett mycket värdefullt kulturellt arv i form av dikter, pjäser och all form av litteratur.

I Sverige måste Johan Henrik Kellgren (1751 - 1795) betraktas som en av de främsta företrädarna för den tidens nya idéer. Kellgren föddes i en prästfamilj i

Västergötland. Han studerade en tid vid Åbo universitet för att sedan flytta tillbaka till Sverige. Där grundade han år 1778 tillsammans med ämbetsmannen Carl Peter Lenngren tidningen *Stockholmsposten*, en publikation vilken starkt förespråkade upplysningsidéerna och som snabbt blev tongivande i Stockholm.

Kellgren hade goda kontakter med kung Gustav III, och tjänstgjorde en tid som konungens bibliotekarie. Han skrev också operatexter för konungens räkning, bland vilka kan nämnas *Gustav Vasa*. Emellertid kom Kellgren med sina frihetliga ideal snart i konflikt med den enväldige monarken, och han skrev flera samhällskritiska och satiriska dikter, så som *Ljusets fiender*, *Mina löjen*

Medaljong av Sergel föreställande Johan Henrik Kellgren

och Man äger ej snille för det man är galen.

Kellgren var en ivrig förespråkare för förnuft och naturvetenskap, och han kritiserade starkt all form av vidskepelse, ockultism och pseudovetenskap som representerades av swedenborgare, alkemister och andra.

Kellgrens populäraste satiriska dikt är förmodligen *Dumboms leverne*, vilken presenteras i sin

Dumboms leverne

*Go herrar, länen mig ert öra
till salig Dumboms leverne!
Om det ej ledsnar er att höra,
så tör det roa er kanske.*

*Han föddes, enligt ödets domar,
helt naken hit på jordens ring;
men sen han kom till rikedomar,
så brast det honom ingenting.*

*I vaggan hade han med nöd
en gammal käring, som såg om sig;
vart därför illa sjuk; – men kom sig;
och levde sen allt till sin död.*

*Till karaktären from och god,
var han ej snar att bliva retad;
men sågs han någon gång förtretad,
så var det uti vredesmod.*

*Det fel han haft i ungdomsvåren,
att vara pojke förr än karl,
man ganska visligt anmärkt har;
men detta fel försvann med åren. –*

*Som auktor skrev han kors och tvärs,
höll tal i Gränna, tal i Trosa;
om någon gång hans vers var prosa,
så var hans prosa aldrig vers.*

I stilen var han älskare
utav det tydliga och lätta;
"ty" – sade han, och det med rätta –
"ju simplare, ju enklare."

I Dumboms ungdomstid begav sig,
att han predikade en gång;
men hans predikan var ej lång,
ty han vid ingången kom av sig.

En annan skulle blott förbannat
brydd vid en sådan händelse;
men dumbom fann sig ett tu tre,
och slöt precis där som han stannat.

På sina resor han förnam,
hur väl försynens nåd reglerat,
som floder överallt placerat,
där stora städer stryka fram.

Också – om ej hans dagbok ljuger –
skall på gästgivargårdarna
i Småland ätas mycket bra,
ifall man matsäck har som duger.

God kunskap salig dumbom hade
om både människor och djur;
och märkligt var det som han sade
en gång om kräftornas natur.

Hans ögon syntes tårar pressa,
då de i kitteln sprattlade:
"Nej, ingen dör så grymt som dessa",
– skrek han – "ty de dö levande."

Teologien höll han på
i tretti år med, vid sin pipa;
men kunde aldrig rätt begripa,
vad ingen mänska kan förstå.

I politiken var hans tro,
vad ingen bonde plär förgäta:
att om man mjölka vill sin ko,
bör man ock ge den till att äta.

Uti moralen kom han fram
med den besynnerliga lära:
att det som gör var mänskans skam
kan aldrig göra någons ära.

Som fysikus han vågat hysa
en tanka, något djärv kanske:
han trodde ljuset skapt att lysa,
och mänskans öga för att se.

Men som han uti allt för varligt,
så medgav han, försiktigtvis,
att ljus för tjuvarna var farligt,
och för en blind av ringa pris.

Hans tanka var – evad man säger
till bördens lovord och försvar –
att den förtjänst en mänska har
är ingen ann, än den hon äger.

En hans finansplan väl förtjänar
att nämnas för sin nyhets skuld;
den lyder så: "Ju mer man länar,
dess mer man sätter sig i skuld." –

Spörj, forskare, så långt du gitter,
vad residents som själen har.
Det bästa svar blir Dumboms svar:
"min vän, hon sitter där hon sitter."

I medicin höll Dumbom för,
evad man därom må glosera,
att den helt säkert nytta gör
åt medici, om intet flera.

En stor spektaklernes patron,
fann Dumbom, att hos oss som andra
man därvid sällan har att klandra
förutom pjäsen och aktion.

Man hört hur mången auktor skriker,
när minsta fel bestraffning fann;
men Dumbom tålde lätt kritiker,
så snart de rörde någon ann. –

Vår Dumbom lade sig en afton
helt frisk och sund till själ och kropp;
men steg om morgon stendöd opp –
O vandringsman! Gnoti Seavton.*

*Gnoti Seavton (grek): "Känn dig själv", inskrift på templet
i Delfi.

Expo

gästkrönikan

Som alla säkerligen vet vid det här laget gick den ansedda anti-rasistiska tidskriften Expo i graven förra året. Ännu har ingen kunnat hosta upp de pengar som behövs för att de tappra idealisterna bakom Expo skall kunna fortsätta ge ut tidningen.

Vi sverigedemokrater blev naturligtvis mycket ledsna över denna svåra förlust, eftersom tidningen under sin korta, men lysande existens berett oss mycket nöje. Vi på SD-Kurirens redaktion, inspirerade av våra kvällstidningars lysande initiativ, erbjöd oss därför, via E-post (eller var det eX-post?), att publicera ett nummer av Expo som bilaga till SD-

Kuriren. De har ännu inte svarat, vilket jag antar beror på att de blev så överväldigade av tacksamhet att de inte lyckats formulera sitt tackbrev ännu. Vi på SD-Kuriren försökte därför göra vårt bästa på egen hand, och jag tror nog att vi på detta uppslag lyckats fånga den sanna Expo-andan.
Mycket nöje!

Av Torbjörn Kastell
Torbjörn Kastell är redaktör och ansvarig utgivare för SD-Kuriren.

Antidemokratisk tidskrift

Ges ut av

Benny Hill-stiftelsen

Redaktör

Har skyddad identitet

Redaktionssekreterare

Har också skyddad identitet

Medarbetare i detta nummer

Lenin (ständigt andligen närvarande på Exporedaktionen)

Alla övriga skyddad identitet

Prenumeration

1 000 000:-

Postgirokonto 13 67 32 - 5

Märk talongen "Benny Hill-stiftelsen"
Glöm inte namn och adress, såvida du inte är patriot, för då har vi redan uppgifterna på vår dödslista.

Annonser

Kontakta Expo för prisuppgifter, men se till att du har stålar. Det är inte billigt att bedriva ideell verksamhet.

Telefon

Upppsagd

Tidskriften Expo värnar demokrati och yttrandefrihet, så länge folk tycker som vi, och bekämpar rasistiska högerextrema och totalitära ideologier, utom de som praktiseras i Kina, Nordkorea, Kuba och de ideologier som vår andlige ledare Stalin bekänner sig till.

Expo är politiskt obunden, och det faktum att vi är vänsterextremistiska terrorister är en ren tillfällighet.

Exporedaktionen arbetar ideellt, även om vår tidigare chefredatör hoppade av för att han inte fick tillräckligt betalt. Tidningen har inget ekonomiskt vinstintresse, faktiskt, vi lovar. Hur det kan kosta en miljon att ge ut en så dålig tidning har du inte med att göra.

Tema anti-rasism:

Molotov-cocktails

Vilken sorts flaska är bäst? Expo ger konsumentråd till den anti-rasistiske aktivisten.

Ett klirr av krossat glas mot en rakad skalle, en kravallpolishjälm, eller mot gatstenarna, och de fascistiska hundarna är invälvda i ett eldhav. Molotov-cocktails är ett klassiskt vapen för de goda, fredsälskande och humanistiska människorna inom den anti-rasistiska rörelsen. Men går det verkligen att använda vilken flaska som helst? Expo har testat och betygsatt några av de vanligaste sorterna, i vår strävan att skapa fred och förståelse mellan människorna.

Coca-Cola

XXX

De gamla Coca-colaf flaskorna är med sin klassiska design både lätt och greppvänlig och kan kastas långt. Den tenderar till att wobbla en aning i luften om man inte doserar bensinen rätt, men den går sönder åtta gånger av tio när den träffar sitt mål, vilket gör den populär för detta ändamål. Ett självklart minus är att man genom inköp av denna flaska gynnar den amerikanska imperialismen, vilket gör att många antirasister bojkottar den. Det finns dock de som menar att detta i själva verket är ett plus; en av de fascistiska hundarnas främsta symboler används mot dem. Expo-redaktionen ger Coca-Colaf flaskan tre X i detta test.

Lambrusco Rosso, m fl

X

Tomma flaskor billigt rödvin finns ofta i överflöd i anti-rasistiska bostäder, och det ligger därför nära till hands för många att använda sig av dem i kampen för fred och solidaritet. Tyvärr är vinflaskor ofta tunga och av tjockt glas, och de har ofta usla ballistiska egenskaper. Ytterligare ett minus är att många antirasister tillverkar molotovs av dessa flaskor allt för kort tid efter att ha tömt dess innehåll, varvid många misstag görs på grund av allt för darrhant hantering vid ihällning av bensin och isättning av trasa. Expo vill därför inte rekommendera denna flaska i den antirasistiska kampen.

Pripps blå klass I, m fl

XXXX

Flaskor av denna typ är de vanligaste för både läsk och lättöl. De kan innehålla något mer bensin än Coca-Colas flaskor, samtidigt som de är så gott som lika lätta att kasta. De går sönder ungefär sju gånger av tio - kasta dem inte mot fascister som står på gräs eller mjukt underlag - och man hittar dem ofta i papperskorgar och liknande. De är därför en självklar favorit för den kämpande arbetarklassen.

Research: Tobias Nordin

SYDSVERIGE

5 jan. En kassörska på Konsumbutikerna i Eslöv anmäldes för hets mot folkgrupp då hon gjorde en nazistisk hälsning mot en iransk flykting som skulle köpa cigaretter.

Butiken har nu för att stävja rasistiska brott i framtiden för det första slutat att ha cigaretterna strax över huvudhöjd i kassan, för det andra förbjudit personalen att använda högerhanden för att sträcka sig efter varor, åtminstone så länge kunder tillhörande någon etnisk minoritet befinner sig i närheten.

STHLM/UPPSALA

16 feb. Ett adoptivbarn från Korea, tillika aktiv anti-rasist hemmahörande i Uppsala, angreps av ett par aggressiva rasister. Rasisterna attackerade honom genom att upprepade gånger dunka sina huvuden mot den stackars antirasistens skor, och de skadade honom också på nävarna med sina hårda käkar och näsor. Dessutom gjorde de sig skyldiga till skadegörelse genom att orsaka sprickor på det

basebollträ som antirasisten av en händelse råkade bära. Även några av det tjugotal vänner antirasisten var tillsammans med när rasisterna anföll fick blesyrer på knögarna och ömma fötter.

27 feb. Ett företag i Huddinge upptäcktes ha köpt stolar och kontorsmöbler från IKEA. Det är allmänt känt att IKEA-chefen Ingvar Kamprad för mer än ett halvt århundrade sedan skrev ett brev till en svensk organisation, som sympatiserade med ett italienskt parti, som i sin tur sympatiserade med den regim som genomförde Förintelsen.

Expo uppmanar nu till bojkott av företaget, så länge de inte skänker en större summa till Expo.

NORRLAND

14 feb. Sune Hjorth, ufologen i Sundsvall, har avslöjats äga ett exemplar av Sverigedemokraternas partiprogram. Detta, i samband med de tidigare avslöjandena om ufologens nazistiska förflutna, bekräftar de misstankar Expo länge haft att rasisterna understöds av varor från Plejaderna. Expo undersöker nu om SD

kan vara i innehav av något av de elektromagnetiska rymdskepp som rymdvarelserna har. Detta skulle förklara bland annat hur partiet kan hålla fler och fler torgmöten runt om i landet, trots att tappra anti-rasistiska hjältar hela tiden slår sönder eller bränner upp deras bilar.

Expo har rapporterat rasisternas utomjordiska kontakter till regering och massmedia. Som varande en "ansedd tidskrift" har de naturligtvis tagit oss på fullaste allvar. Regeringen utövar nu påtryckningar mot NASA för att det skall hållas en anti-rasistisk manifestation på Mars, och i EU-parlamentet skall den svenska gruppen utfärda "Galaxåret mot rasism" under parollen "I rymden kan ingen höra nassarna haila".

ORGANISATIO-

SVERIGE-DEMOKRATERNA

Partiet fortsätter sin kräftgång. Massor av interna konflikter, tusentals medlemmar lämnar partiet. SD-Kuriren kommer ut alltmer sällan och blir tunnare och

expo

KALENDARIUM

tunnare. För åtminstone femte gången hoppar alla medlemmar av till en nynazistisk postorderfirma. Partiledaren Mikael Jansson söker med ljus och lykta efter frågor som partiet kan profilera sig på inför valet.

Partiets offentliga framträdanden sker nu oftast i rättegångssalar. Enligt Expos källor har en toppolitiker inom SD avlossat SCUD-missiler mot partiets moståndare och placerat en mindre kärnvapenladdning i ett rum där den tidigare nämnda nazistiska postorderfirman höll sitt möte.

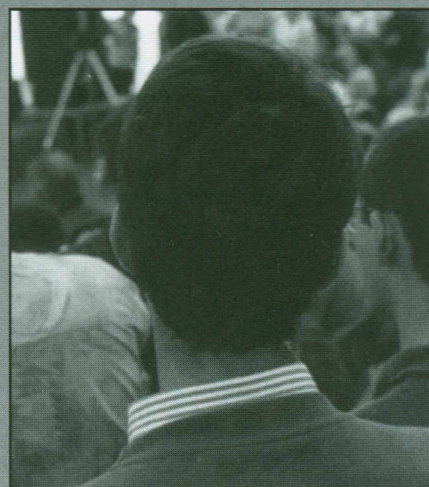
För att upprätthålla en fasad av trovärdighet hålls fler torgmöten än någonsin över hela landet, fler flygblad delas ut, nya avdelningar bildas, en egen domän på Internet anskaffas och kontakterna med Front National och andra utländska rasistpartier intensifieras. Men det är bara en fasad, att partiet är mer aktivt än någonsin är i själva verket ett säkert tecken på nedgång, vi lovar!

Chefredaktören vädjar:

Rädda Expo!!!

Sätt in en miljon kronor på vårt postgirokonto, så kan vi fortsätta att helt ideellt ge ut en tidning utan något som helst vinstintresse. Expo har, som jag påpekat tidigare, inte råd att betala en chefredaktör. Ja, jag vet att vi bedriver ideell verksamhet, men man kan ju inte jobba ideellt helt gratis! Vi är väl inte sverigedemokrater heller!

Redaktör

Chefredaktör

Skriv till insändarsidan:

Intresset för insändarsidan ökar i takt med svenska folkets missnöje. Många skickar in insändare, men tyvärr har vi inte utrymme för alla. Däremot sparar vi givetvis insändare till senare nummer. Skriv gärna till oss, men tänk på att skriva kort och kärnfullt. Skicka gärna med foton eller teckningar. Insänt material kan tyvärr inte returneras av praktiska skäl. Adressen är: Insändarsidan, SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM. E-post: torbjorn@mbox302.swipnet.se

Motdemonstranterna missköter sig

Vi svenska medborgare har lyckan att bo i ett fritt land med tryckfrihet, yttrandefrihet och demonstrationsfrihet enligt vår grundlag. Alla dessa grundlagstadgade friheter och rättigheter gäller för alla partier, grupper, enskilda personer och organisationer oavsett extrempolitiska åsikter. Det låter ju lovande, men hur är det i verkligheten?

När till exempel Sverigedemokraterna fått sin demonstrationsrätt på en plats, får de inte vara i fred, blir störda och attackerade med diverse föremål, från ruttna tomater till gatstenar. Därför måste en ansenlig och dyrbar polisstyrka skydda offren från att bli skadade och ihjälslagna.

Detta mönster har med osviklig precision upprepats gång på gång med nationella grupper som offer. Självklart har det hänt att invandrare, kommunister och anarkister också blivit skadade då nationalisterna tvingats försvara sig mot våldsangrepp samtidigt som de försvarar sin rätt att demonstrera och uttrycka sina åsikter. Om motdemonstranterna nöjde sig med att i tysthet visa sitt förakt med ryggen mot vore det väl acceptabelt - för att undvika våld som ingen tjänar på i längden - skulle ingen polis behövas och många svenska skattemiljoner skulle sparas. En stilla nåd att bedja om...

Mestadels gör vår alltmer decimerade poliskår ett bra jobb, när deras uppgift är att förhindra blodsutgjutelser i samband med demonstrationer, men egentligen borde de vara överflödiga om motdemonstranterna respekterade den andra sidan på ett värdigt sätt som anstår en demokrati. I annat fall måste motdemonstrationer förbjudas!

Det får inte vara så, att om polisen inte kan garantera säkerheten för de som fått demonstrationsrätten tvingas avstå har faktiskt bråkmakarna vunnit en seger. Det var väl aldrig demokratins mening? Grupper som blir motarbetade och orättvist behandlade av samhället - kan bli mycket farliga i framtiden!

Morgan Roos

Skydda kungafamiljen!

Hejsan SD-Kuriren!

Jag skriver angående vår kungafamilj. Jag tycker att det är stor skam, mildt uttryckt, hur vänstermedia, kommunistlärare, kulturberikare med flera ständigt ger sig på vår kungafamilj.

Allra mest upprörd blir jag när packet ger sig på kungabarnen. Jag kan ge ett exempel. Den så kallade komikern Lasse Lindroth sade i en av sina Stå-Upp-shower för ungefär ett år sedan bland annat följande: "Jag säger bara; prinsessan Madeleine! Tänk att få trycka på henne! Då kunde man tatuera in 'kunglig hovleverantör' på draggen sedan!"

Prinsessan Madeleine var 14 år vid detta tillfälle. Man kan verkligen fråga sig vad det är för en sorts

människa, som ger sig på ett barn, på det sättet. Jag har alltid tyckt att Lasse Lindroth är en mycket vidrig person. Men det här slår alla rekord, tycker jag.

Jag tycker att vår kungafamilj är någonting mycket fint, som vi skall vara mycket rädda om. Jag tycker även att vi alltid skall skydda och försvara vår kungafamilj emot pack som Lasse Lindroth med flera. Det vore mycket intressant att få höra SD-Kurirens synpunkter i detta ämne.

Bästa hälsningar

Samuel Samson, Bohuslän

Pension

De äldre måste kunna leva på sin pension. De kommer aldrig att gå till socialkontoret och be om hjälp. Detta skulle kännas som ett misslyckande, efter-

som det är som att bli ett fattighjon. Fattigvården är en föraktad institution för de äldre. De som ser hur invandrarna utnyttjar systemet känner stort förakt mot dem som parasiterar på den svenska välfärden.

Åldrevårdare i Skellefteå

Internationaliseringen

Under en period skedde en internationalisering av Sveriges politik. Sverige skulle plötsligen bli världssamvete och predika ute i Världen att Sverige var ett förlovat land. Om ni står utanför samhället, blir förföljda för era extrema åsikter, kom då till Sverige, vi tar emot alla. Svenska folket betalar. Ni får gärna vara från kommunistiska eller socialistiska länder.

Tyvärr vet vi vad som blev resultatet, det blev en massinvandring, och det kom även flera extremistiska terrorister, som nu har sin bas i Sverige.

Om någon ifrågasätter denna massinvandring så blir denna person eller organisation genast kallade rasister eller nazister. Men det är för enkelt att kalla alla som ifrågasätter flyktingpolitiken för rasister eller nazister. Eller vad tycker du?

Anti-terrorist

Banker och försäkringsbolag

Ni sverigedemokrater vill att bankerna och försäkringsbolagen blir statliga.

Varför då? Det luktar kommunism! Skall alla företag vara statliga?

Egen företagare

Yttrandefrihet

Har vi yttrandefrihet i Sverige? När fick Sverigedemokraterna senast vara med i media och tala fritt, utan att bli avbrutna, och berätta vad Sverigedemokraterna står för?

Det finns så mycket fördomar om Sverigedemokraterna, hur ska vi göra för att få komma till tals? Jag får inte ens in mina insändare!

För yttrandefrihet

Kontakta din kommunförening!

SD-Borlänge
Box 2050
781 02 Borlänge
Tel: 070-754 01 27
Postgiro: 492 20 41 - 1

SD-Dals Ed
Box 113
668 00 Ed
Tel: 070-740 88 66
Postgiro: 644 54 57 - 2

SD-Gotland
Box 1478
621 25 Visby
Tel: 070-774 03 98

SD-Gävle / Sandviken
Box 190
811 23 Sandviken
Tel: 026-65 21 63
Postgiro: 492 20 41 - 1

SD-Göteborg
Box 30036
400 43 Göteborg
Tel: 031-41 72 44
Tel: 070-740 88 77
Postgiro: 38 05 85 - 0
Postgiro, valfond: 19 93 48 - 4

SD-Halland
Box 6006
312 06 Mellbystrand

SD-Haninge
Box 46
136 21 Haninge
Tel: 08-745 08 13
Postgiro: 29 00 82 - 7

SD-Helsingborg
Box 13045
250 13 Helsingborg
Tel: 070-756 86 09
Postgiro: 93 57 79-9

SD-Huddinge
Box 6003
129 06 Hägersten
Tel: 08-745 08 13
Postgiro: 85 92 83 - 4

SD-Höör
Box 545
243 26 Höör
Tel: 070-752 44 53
Postgiro: 437 95 76 - 4

SD-Kävlinge
Box 99
244 22 Kävlinge
Postgiro: 19 14 88 - 6
Tel: 070-740 75 87

SD-Lund
Box 1194
221 05 Lund

SD-Malmö
Box 7061
200 42 Malmö
Tel: 070-759 59 65
Postgiro: 617 11 16 - 4

SD-Mölndal
Box 25
437 21 Lindome
Tel: 031-41 72 44

SD-Norrköping
Box 10071
600 10 Norrköping

SD-Sala
Box 17
733 21 Sala

SD-Skåne
Box 545
243 26 Höör
Tel: 0413-55 30 43
Postgiro: 42 38 12 - 7

SD-Stockholm
Box 6003
129 06 Hägersten
Tel: 08-745 08 13
Postgiro: 85 92 83 - 4

SD-Sundvall / Timrå
Box 3060
850 03 Sundsvall
Tel: 060-50 06 08
Postgiro: 21 55 42 - 2

SD-Sölvesborg
Box 545
243 26 Höör
Tel: 0456-129 37
Postgiro: 67 77 61 - 9

SD-Tierp
Box 19
748 02 Örbyhus
Tel: 070-754 32 31

SD-Trollhättan
Box 7045
461 07 Trollhättan
Tel: 070-663 27 33
Postgiro: 491 76 22 - 5

SD-Uddevalle
Box 7045
461 07 Trollhättan
Tel: 070-754 04 67
Postgiro: 834 39 13 - 3

SD-Uppsala
Box 1932
751 49 Uppsala
Tel: 070-740 03 36
Postgiro: 79 83 57 - 0

SD-Växjö
Box 489
351 06 Växjö

SD-Ystad
Box 78
271 22 Ystad
Tel: 070-865 31 46
Postgiro: 643 30 61 - 6

SD-Örebro
Box 526
701 50 Örebro
Tel: 019-27 41 70
Postgiro: 480 99 96 - 4

Du har väl inte missat nätets bästa hemsida?

www.sverigedemokraterna.se

Ständigt uppdaterad!

I nästa nummer:

Tema Miljö

En god miljöpolitik är en självklarhet för ett nationalistiskt parti som värnar om sitt lands framtid. Men hur skall vi kunna skapa ett ekologiskt medvetet samhälle och ändå bevara vår levnadsstandard och vårt välstånd? Har miljöförstörelsen redan gått för långt? Läs om Sverigedemokraternas miljöpolitik i nästa nummer av SD-Kuriren!

SD-Kuriren nr 35 kommer ut i höst